

за наступними ключовими напрямками: стимулювання і підтримка зайнятості населення; зниження витрат населення; податкові стимули; збільшення соціальних платежів; політика у житловій сфері.

Для реалізації цих заходів використовуються різні джерела, зокрема:

- збільшення дефіциту державного бюджету внаслідок надання низки податкових пільг;
- зростання державного боргу;
- використання коштів державних та місцевих бюджетів;
- використання коштів державних банків та банків розвитку та ін.

Як бачимо, державне антикризове управління дозволяє використати всю систему соціально-економічного механізму управління для досягнення збалансованості та дієвості розвитку.

Отже, в країнах з розвинутою ринковою економікою накопичено багатий досвід як запобігання, так і подолання кризових ситуацій на макро- і мікрорівнях. Але його не завжди можна застосувати та використати у чистому вигляді при формуванні політики антикризового управління в Україні. Це обумовлено умовами накопичення цього досвіду країнами, формуванням механізмів та інститутів в умовах рівноважної економіки, розбіжностями в побудові фінансово-кредитних механізмів тощо. Використання позитивного досвіду має стати першим кроком на шляху реформування системи антикризового управління держави.

Бреус С. В., к.е.н., доцент,

Київський національний університет технологій та дизайну

СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

В сучасних умовах розвитку національної економіки особливої актуальності набуває дослідження ролі вищої освіти в забезпеченні економічного розвитку держави та вищих навчальних закладів (ВНЗ). У цьому

контексті як перед ВНЗ, так і перед державою постає важливе завдання забезпечення економічної безпеки, сприяти чому може підготовка висококваліфікованих випускників, які будуть затребувані як на вітчизняному, так і на міжнародних ринках праці з урахуванням нарощування процесів глобалізації, що відбувається на всіх рівнях (економічному, політичному, соціокультурному, освітньому тощо), реалізації євроінтеграційних пріоритетів України та переходу до економіки знань, адже основним елементом, що сприяє прогресу є людина, тому що вона створює знання.

На вітчизняному ринку праці відбувається нарощування диспропорцій, які, наряду з іншим, характеризуються поширенням тенденцій невідповідності рівня підготовки випускників вищих навчальних закладів потребам ринку праці, вимогам економіки та роботодавців, що у свою чергу, призводить до збільшення рівня безробіття, зокрема, серед випускників вишів.

У результаті відбувається нарощування негативних тенденцій розвитку вітчизняної вищої освіти, у результаті дії яких відбувається поглиблення розриву якості підготовки фахівців для потреб економіки, зниження рівня матеріально-технічного забезпечення ВНЗ, що здійснюють підготовку фахівців та збільшення частки непрацевлаштованих випускників загальноосвітніх та вищих навчальних закладів. Так, за даними Державної служби статистики України [1] протягом 2010-2015 років відбувалось щорічне зменшення кількості безробітного населення у віці 15-70 років проте у 2014 році порівняно з 2013 роком їх кількість збільшилась на 22,33%, а у 2015 році відносно 2014 року – зменшилась на 10,44%. Загалом у 2015 році відносно 2010 року кількість безробітного населення зменшилась на 3,45%. Також досить значною є частка непрацевлаштованих випускників загальноосвітніх та вищих навчальних закладів, яка у 2015 році становила 16,4%, у 2010 році – 15,5%, частка безробітних за іншими причинами незайнятості є набагато меншою протягом 2010-2015 років (переважною є тільки частка вивільнених з економічних причин, вона становила у 2010 році 33,0%, у 2015 році була дещо меншою і складала 27,8%, незважаючи на збільшення кількості безробітного населення, а

також частка звільнених за власним бажанням, за угодою сторін, яка, навпаки, збільшилась з 27,2% у 2010 році до 28,9% у 2015 році).

Важливим чинником, що впливає на такий стан справ, є збільшення кількості абітурієнтів, які вступають на популярні, однак не затребувані в сучасних умовах спеціальності і не віддають перевагу при вступі вкрай дефіцитним з точки зору забезпечення потреб промисловості і економіки в цілому спеціальностям, подальше працевлаштування за якими не є пріоритетним для них через низький рівень оплати праці на підприємствах та скорочення їх кількості в сучасних умовах. У результаті дії зазначеного чиннику відбувається зменшення мобільності робочої сили, подальша локалізація випускників ВНЗ у великих містах. Проте в сучасних умовах розвитку економіки України багато вітчизняних організацій відчувають дефіцит кваліфікованих бухгалтерів, фінансових аналітиків, податкових консультантів, юристів і інших фахівців при їх надлишку на ринку праці. Однією з причин цього є недостатність практичного досвіду більшості випускників ВНЗ та низький рівень їх підготовки (не обсяг отриманих знань, а здатність ефективно працювати у швидкоплинному професійному середовищі та гнучко реагувати на його вимоги) [2].

Наявність і поглиблення розриву зв'язку між освітою, наукою та виробництвом є однією з причин відірваності знань, отриманих у вітчизняних вишах від вимог роботодавців.

З урахуванням вищезазначеної необхідності врегулювання ринку праці з точки зору встановлення відповідності вимог ринку праці, економіки та роботодавців виникає необхідність розробки і реалізації комплексу заходів, що повинні передбачати наряду з іншим вдосконалення механізму управління сферою вищої освіти на усіх рівнях задля приведення у відповідність освітніх програм підготовки фахівців відповідно зі складовими економічної безпеки з урахуванням вимог часу, сучасних умов та перспектив розвитку економіки, у тому числі з проведенням обов'язкового моніторингу усіх зацікавлених у цьому процесі сторін (держави, роботодавців тощо). Практична реалізація зазначеного сприятиме забезпеченню економічної безпеки ВНЗ, держави та національної безпеки загалом.

Список використаних джерел:

1. Державна служба статистики України. Безробітне населення (за методологією МОП) за причинами незайнятості у 2010-2015 рр. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

2. Антонова О.М. Стабілізація і розвиток кадрового потенціалу ВНЗ як найважливіша умова забезпечення економічної безпеки вищого навчального закладу / О.М. Антонова, В.В. Жебка // Black Sea, Tbilisi, Georgia, scientific journal of academic research. – Лютий 2014. – Том 9. Випуск 2. – С. 47-55. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.researchgate.net/publication/263235758_0209201.4.

Борецька Н.П., д.е.н., професор,

Якимчук І.Ю., студент,

Київський національний університет технологій та дизайну

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ НА ПІДПРИЄМСТВАХ

У сучасних умовах макроекономічної нестабільності та погіршення фінансового стану підприємств найбільш ефективним та дієвим напрямом подолання негативних тенденцій розвитку є впровадження інновацій. Оскільки, в інвестиціях в інновації менше ризику, ніж в інвестиціях у стару продукцію і технології, управління, панування, тощо. Актуальність інноваційних нововведень в діяльність підприємств обумовлюється і необхідністю переходу всієї економічної системи України з індустріального шляху розвитку постіндустріального, заснованого на технології знань та розкритті творчих здібностей людини.

Однак, сьогодні стан інноваційної діяльності в Україні не відповідає потребам економіки та рівневі розвитку інноваційних процесів у промислово розвинених країнах світу. І перш за все це обумовлено, незавершеністю